



# XVII МІЖНАРОДНИЙ ДИСТАНЦІЙНИЙ ФЕСТИВАЛЬ ЮНИХ ТАЛАНТІВ «РЕКІТСЬКЕ СУЗІР'Я - 2020»

ПОЧУЙТЕ НАС! ДІТИ СВІТУ ЗА МИР!



Ми – на фестивалі!



## Країна талантів

№ 1 (травень, червень, липень)



На фестивальному знімальному майданчику: Людмила Федь, ведуча фестивалю і голова журі у номінації «Хореографія», Антон Метай, ведучий фестивалю, адміністратор відділу реєстрації, Ольга Урста, віце-президент фестивалю, Володимир Тарасюк, почесний професор МАЛІЖ, головний редактор телевізійних, фестивальних випусків

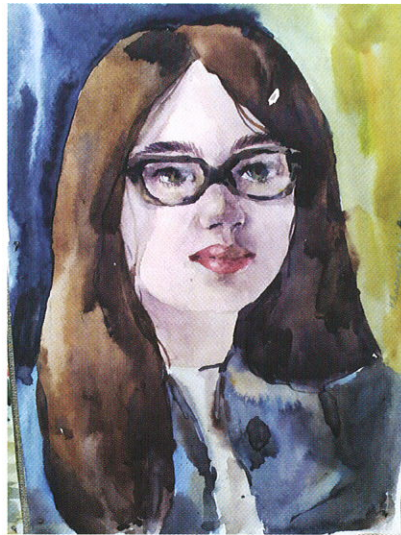


Тетяна Балагура, героїня України – голова журі у номінації «Проза».



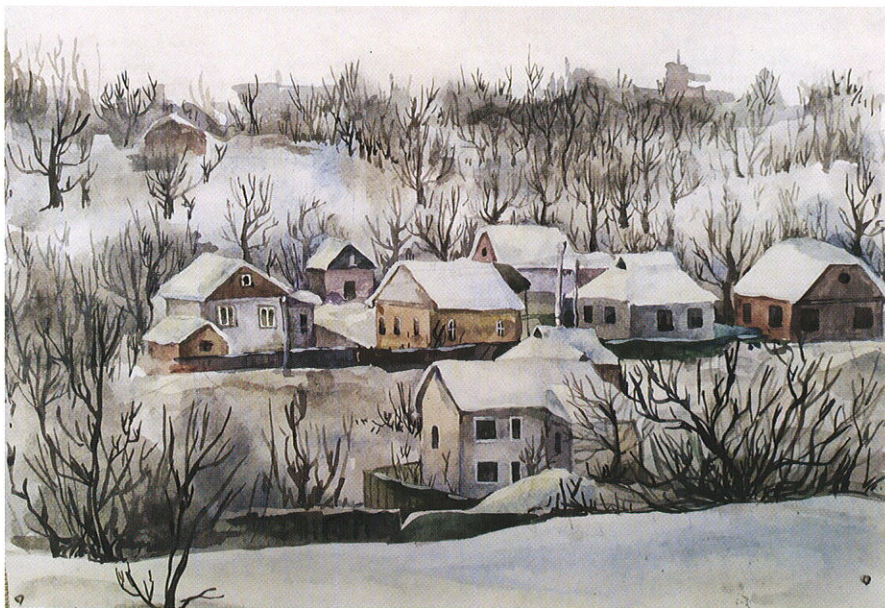


*Тарасова ніч*

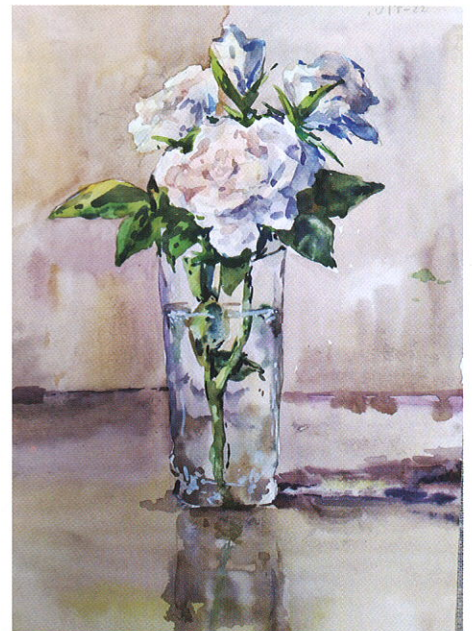


*Портрет однокласниці*

**Анна Квасневська.**  
Я з міста Полтава. Народилася у 2003 році. Навчаюся у ліцеї №1 імені І.П. Котляревського



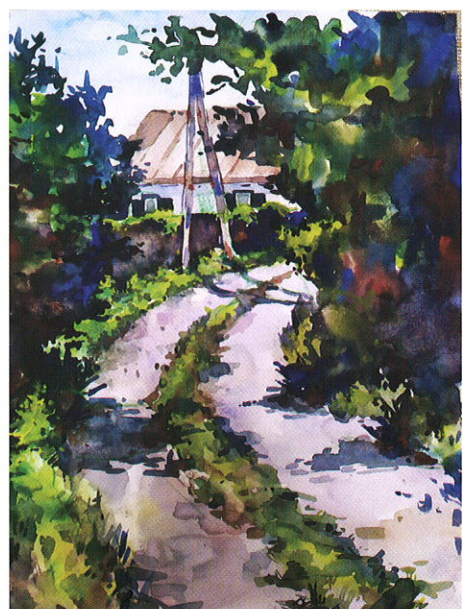
*Кобищанські мотиви*



*Троянди у воді*



*Натюрморт з драперією*



*Дорога до бабусі*



Ще 2002 року окремим додатком до правничої газети «Акцент» почала виходити під рубрикою «Газета в газеті» «Мала академія літератури і журналістики». Завдяки нашим благодійникам вона поширювалась безкоштовно: серед шкіл Закарпатської та Львівської області, які одними із перших приєдналися до МАЛІЖ.

Особливої підтримки серед засновників газети «Акцент» та її редколегії ми не мали, а тому було вирішено заснувати і зареєструвати окреме видання – газету «Сузір'я». Ми пішли, як кажуть влучно в народі, у пошуках свого хліба. Першим Першим редактором газети було призначено проректора, співзасновника МАЛІЖ, тодішнього студента Федора Гулаткана. Завдяки йому була створена мережа юних кореспондентів, літераторів, митців фото і малюнку у Закарпатській та Львівській області, а згодом у інших областях України, і навіть, Київській області та Києва.

Із номера в номер це видання набувало великої популярності серед школярів та студентів перших курсів навчання. Неймовірно великих зусиль докладали для випуску газети відомі літератори і журналісти, зокрема; Ангеліна Оборіна, Андрій Дурунда, Василі Кузан і Густі, Лілія Косановська, Ольга Царицанська, Ігор Дах, Василь Ткачик, Наталія Кічун-Лемех, Тарас Лехман, за життя, Петро Скунець, Василь Кохан, Володимир Ковалик і Лідія Шевело, керівники відділень МАЛІЖ: Ірина Гармасій, Олександра Приставська, Ніна Острейко, Людмила Райчук, Тетяна Балагура, Ірина Кисла, Марія Войтик, Галина Протасова, Оксана Матюшок, Магдаліна Фенцик, Володимир Рушак та багато інших.

Чудову путівку у творче життя отримали наші юні журналісти та літератори, зокрема, Тетяна Полубко, Марія Вовчок, Василь Малишка, Олександра Василенко, Олесь Приставський, Ганна Кінаш, Наталія Боднарчук, Маркіян Лехман, Ольга Бучек та багато інших.

Газета «Сузір'я» явилась справжнім мостом творчого і літературного єднання. До активних авторів нашого видання долучилися школярі та студенти Сполучених Штатів Америки, зокрема м. Чикаго, Польщі, Канади, Франції. Цьому творчому руху сприяли керівники філій МАЛІЖ у США – Володимир Ковалик, у Польщі – Петро Піпка, Франції – Любов Боднарчук.

Велике Вам за це спасибі!


Але ми прагнули подальшого росту. Перереєстрували газету «Сузір'я», змінили назву на «Сузір'я Фест», а також отримали статус всеукраїнського видання. Кілька номерів вийшло у звичайному газетному форматі, далі розпочали працювати над спеціальними випусками газети-журналу «Сузір'я Фест», як починає виходити не тільки у паперовій, але й у електронній версії.

Завдяки створеному сайту «Міжнародної академії літератури і журналістики» маємо змогу кожен електронний випуск новозаснованого видання розташовувати на маліжанському сайті.

Редакційний колектив набув безцінного досвіду у підготовці та видання журналу. Це сприяло прийняттю рішення щодо отримання статусу журналу «КРАЇНА ТАЛАНТІВ».

# Від газети – до журналу

**17 років тривав цей шлях. І нарешті отримано статус загальнодержавного літературно-художнього журналу для дітей та юнацтва «КРАЇНА ТАЛАНТІВ».**



**Міністерство юстиції України**  
**СВІДОЦТВО**  
**про державну реєстрацію**  
**друкованого засобу масової інформації**

Серія **КВ** № 24391-14231ПР

**«КРАЇНА ТАЛАНТІВ»**  
(назва видання державною мовою)

(назва видання іншою мовою (мовами))

Вид видання журнал  
(газета, журнал, бюлетень, збірник, альманах, календар, довідник)

Статус видання вітчизняне  
(вітчизнє, спільне)

Мова (мови) видання змішаними мовами: українська, англійська, азербайджанська, французька, німецька, польська, російська

Вид видання за цільовим призначенням літературно-художнє, для дітей  
(громадсько-політичне, наукове, навчальне, інформаційне)

Обсяг, періодичність до 8 ум. друк. арк. (формат А4), 1 раз на квартал  
рекламне (понад 40 відсотків обсягу одного номера – реклама), впродовж тощо)

Сфера розповсюдження та категорія читачів загальнодержавна діти

Засновник (співзасновники) Громадська організація «Міжнародна академія літератури і журналістики» (код за ЄДРПОУ 26396685)

Програмні цілі (основні принципи) або тематична спрямованість надавати можливість юним літераторам та журналістам, митцям фото і малюнку друкувати свої твори на шпальтах журналу, брати участь у конкурсах, прес-конференціях, поглиблювати знання української мови, мови інших країн, оволодівати журналістськими та літературними жанрами, заснувати дитячу мережу юних журналістів і літераторів у країнах української діаспори

Міністр 13.05.2019  
(підпис)

**Денис МАЛЮСЬКА**

мання статусу журналу «КРАЇНА ТАЛАНТІВ». Відтак були підготовлені відповідні документи і скеровані до Міністерства юстиції України. Більше місяця тривав розгляд наданих ділових паперів, яких із зауваженнями відповідних працівників цього Міністерства довелося переробляти.

І ось одного разу мені зателефонували із цієї урядової установи. За телефоном почув про те, що в Україні з'явилось на світ нове оригінальне літературно-мистецьке видання для дітей та юнацтва – журнал «КРАЇНА ТАЛАНТІВ».

– А хто є головним редактором цього журналу? – цікавлюся у реєстратора Мініюсту, бо десь далеко в душі закрався сум-

нів, може хто і перехопив мою ініціативу, бо ж скільки разів уже таке було?...

– Як хто? – запитанням на моє відповідь держслужбовець і продовжив: – Головним редактором нового загальнодержавного журналу «КРАЇНА ТАЛАНТІВ» є ви. Вітаємо з цією важливою подією у вашому житті, бо і назва журналу є надзвичайно цікавою, принаймні в Україні немає такого видання, – сказала моя співрозмовниця і відкла-навшись виключила «мобілку».

**Закінчення на стор. 4**



# Від газети – до журналу

Радісно і приємно було таке почути. Наш журнал відтепер виходитиме у світ змішаними мовами: українською, англійською, азербайджанською, французькою, німецькою, польською, російською, обсягом до 8 умовних друкованих аркушів один раз в квартал.

Насправді амбітні завдання поставлені перед редакційним і авторським активом, зокрема; надавати можливість юним літераторам і журналістам, митцям фото і малюнку друкувати свої твори на шпальтах журналу, брати участь у конкурсах, прес-конференціях, поглиблювати знання української мови, мови інших країн, оволодівати журналістськими та літературними жанрами, заснувати дитячу мережу юних журналістів і літераторів у країнах української діаспори.

Як бачите у журналу «КРАЇНА ТАЛАНТІВ» велике творче майбутнє, яке цілком залежить від активності дітей та юнацтва. Вони наша надія і опора! Наша гордість і радість!



Слід сказати, що наразі триває робота над випуском першого номера нашого нового видання до якого свої творчі доробки додали маліжани Полтави (керівник відділення Тетяна Балагура), м. Слав'янська (керівник відділення Світлана Делєске), Катерина Говера-Мельничук (керівник відділення м. Івано-Франківська), с. Срібне, Ра-

дивилівського району Рівненської області (керівник відділення Оксана Матюшок), смт. Королево, (керівник відділення Виноградівського району Закарпатської області Оксана Онучак), м. Ужгорода (керівник відділення Сніжана Брензович), Ужгородського району (керівник Мар'яна Салай-Пак), м. Мукачева Лариса Строїн, Боюкага Мікаїллі, Сейюб Асадов (керівники МАЛІЖ у Азербайджані) та інші автори.

Редколегія дякує усім за титанічну й натхненну творчу працю і Ваші вітання з нагоди виходу у світ першого номеру маліжанського видання – журналу « Країна талантів».

Вітаю Вас із цією знаменною у нашому житті подією!

**Василь ТАРЧИНЕЦЬ,**  
ректор МАЛІЖ, письменник,  
заслужений журналіст України,  
головний редактор журналу  
для дітей та юнацтва  
«Країна талантів»



## Коронавірус, зупинись! Фестивалю поступись!

фестивальний розділ, додати всі конкурсні номінації й надати можливість для творчих змагань. Ми це зробили спільними зусиллями. Більше того, завдяки відео й радіо МАЛІЖ можемо висвітлювати фестивальні події, проводити майстер-студії та навіть здійснювати в онлайн екскурсії мальовничим Закарпаттям, іншими містами й навіть країнами.

Не обійшлося й без скептиків, які вважали, що на сайті МАЛІЖ неможливо створити умови для конкурсантив фестивалю – пропонували альтернативні локації на кшталт Фейсбук і Zoom. Час показав, що такі «радники» глибоко помиляли-

ся. Добре, що вони не є у нашій команді, яка сімнадцять років працює сумлінно й злагоджено, щороку збирає на Міжнародний фестиваль дітей і юнацтва найкращі таланти України та світу.

Днями в мене відбулася відверта розмова з обласним та районним керівництвом Закарпатської області. Мова йшла про наш фестиваль. Говоримо з ними цілком відверто про те, що цього року їм не доведеться шукати автотранспорт для зустрічі, провівів та екскурсій учасників фестивалю. Був щиро здивований, що вони, як один, сказали про те, які це приємні турботи, хоча не так легко це щороку організувати. Але

готові завжди підтримати наш фестиваль, надати посильну допомогу в його підготовці та проведенні. Цього року, як і у минулі, Сопкова Ганна Іванівна, директор Департаменту освіти і науки Закарпатської обласної адміністрації знайшла можливість придбати 12 призів для відзначення володарів Гран-прі нашого фестивалю в усіх номінаціях.

На моє звернення щодо відзначення переможців конкурсних змагань відгукнулися: Михайло Кот, голова Міжнародного Центру ЮНЕСКО, проректор МАЛІЖ, Андрій Бокотей, всесвітньо відомий митець, дійсний член (академік) Національної академії мистецтв України, народний художник України, професор, лауреат Національної премії України ім. Тараса Шевченка, Андрій Сербайло, голова Закарпатської філії-відділення Благодійного Фонду Миколи Томенка «Рідна країна», Іван Безушко, генерал-полковник козацтва, головний отаман Львівського обласного козацького товариства «Міжнародної асоціації «Козацтво», Лариса Янковська, ректор Львівського університету бізнесу та права.

Радію разом із Вами, що до учасників фестивалю приєдналися школярі й студенти із багатьох країн світу. Вони надіслали конкурсні роботи в різних фестивальних номінаціях.



Ведучі фестивалю Людмила Федьо і Антон Метай на фестивальному відео-майданчику.



# Коронавірус, зупинись! Фестивалю поступись!

Сьогодні, як ніколи раніше, велике випробування випало на долю телевізійних журналістів на чолі із Володимиром Тарасюком, головою журі у номінації «Журналістика». Він разом із своїми колегами готує до відеопоказу фестивалю заходи.

Приємною несподіванкою було для мене переглянути відео репетиції урочистого відкриття нашого фестивалю. Справжній відеомайданчик на подвір'ї однієї з ужгородських шкіл облаштувала Ольга Урста, віце-президент нашого фестивалю, разом із ведучими Людмилою Федьо та Антоном Метамем. Відеосюжет розташований на сайті МАЛІЖ і в соціальних мережах. Публікація отримала масу позитивних відгуків.

Нашому фестивалю виповнилося 17 років. За цей період його учасниками було понад 4 тисячі дітей. 176 конкурсантів отримали Гран-прі.

Із року в рік фестиваль набуває все більшої популярності,

розширюється географія його учасників. Яскравим тому підтвердженням є й цьогорічний дистанційний фестиваль юних талантів. Серед учасників фестивалю конкурсанти з Польщі, Франції, Чехії, Словачки, Азербайджану, інших країн світу, навіть з Африки. Усі ми разом з Вами не можемо жити без творчого спілкування з юними літераторами й митцями, дослідниками й науковцями, майстрами фото й малюнку.

Наша мета - зберегти мир. Дуже символічно й приємно, що проректор і почесний академік МАЛІЖ Ангеліна Дем'янівна Оборіна присвятила ось такі поетичні рядки:

Фестиваль наш двері відчиняє,

Щаслива мить, нас творчістю єднає.

Приєднуйтеся до наших почуттів любові,

Ви їх відчуєте у пісні й слові.

Вперед! До праці, діти, до життя!

За мир, за дружбу, творчість, майбуття!

Свої таланти ви зумієте розкрити.

Я вірю: діти світу у мирі будуть жити!

Наприкінці цього року закінчується акредитація нашого асоційованого членства у Міжнародному Центрі впровадження програм ЮНЕСКО. Правління МАЛІЖ були підготовлені необхідні документи для продовження акредитації. Результат отримали неочікуваний - за рішенням Правління Міжнародного Центру ЮНЕСКО МАЛІЖ надано безтермінове постійне членство у Міжнародному Центрі ЮНЕСКО. Найближчим часом отримаємо й відповідний Сертифікат.

Є ще одна приємна новина. Нещодавно титул почесного професора МАЛІЖ отримали: Ната-

лія Кічун-Лемех, голова Червоноградського відділення МАЛІЖ, Тетяна Мишко, заступниця голови Мукачівського відділення МАЛІЖ і Володимир Тарасюк, доцент кафедри журналістики Державного вищого навчального закладу «Ужгородський національний університет», голова фестивального журі у номінації «Журналістика».

Буквально через кілька тижнів світ дізнається про переможців наших фестивалювальних змагань, лауреатів іменних премій, володарів особливих відзнак та нагород. Їх твори будуть розташовані на веб-ресурсі МАЛІЖ і в спеціальному номері журналу «Країна юних талантів».

Давайте всі дружно вигукнемо щосили: «Коронавірус, зупинись! Фестивалю поступись!»

**Василь ТАРЧИНЕЦЬ,**  
ректор МАЛІЖ, засновник  
і генеральний директор  
Міжнародного фестивалю  
«Рекітське сузір'я»,  
Заслужений  
журналіст України

## Леся МАКСИМ, 9 років, Хуст,



### Люблю тебе, моя Україно

Люблю тебе, моя країно – Україно!  
Люблю твої ліси, сади, поля.  
Моя ти Нене любя, рідна Батьківщино,  
Я україночка – твоє дитя.

Люблю твій голос ніжний і співучий,  
Як солов'ї виспівують в піснях,  
Твою красу в садах твоїх квітучих.  
Небом синім, волошками в луках.

Люблю! Люблю тебе я Україно!  
За ночі зоряні, теплі і ясні.  
Схилю голову, стану на коліна,  
За те дитинство, що ти даєш мені.

## Весна у лісі

Завітала весна до лісу. Красуня. Коси її спадали до землі, уквітчані квітами. Куди вона не стане все миттю зеленіло і зацвітало. Пташки співали разом з нею, а вітер наздоганяв її волосся. Метелики та комахи прокидалися від сну. Сонечко ставало яскравим, кидаючи свої промінчики їй під ноги, ніби віталось з весною. Вона розмовляла з деревами, а вони, колихаючи верхівками, ніби відповідали їй.

Поблизу задзюркотів маленький потічок, вода у ньому прозора видно, аж до самого дна. Камінчики різного кольору під водою стали виблискувати на сонці.

Білочка визирнула з дупла, а тут дятел по дереву стук-стук, стук-стук...

Мишенята вибігли із нірки, де ховалися цілу зиму, стали бігати, прищуривши маленькі вушка, прислухатися. Мама-мишка стала на задні лапки, ніби визирала когось. Малеча знайшла під деревом шкарлупу з горішка, яку викинула мабуть білочка. Напевно прибирала у своєму дуплі.

З гуці лісу неслось ревіння ведмедя, який шойно прокинувся від довгої сплячки. Це свідчило про те, що весна вже в лісі.

## Вихідний

Ганнуся прокинулася, протираючи очі від ранкового, теплого промінчика сонця, який лоскотав її щічки. Протягнувшись на ліжку, не маючи бажання вставати, адже це вихідний, дівчина притихла на мить.

«А де це всі? Де мама, де сестричка Оксанка, яка завжди будить мене, щоб погратися з нею у хованки?»

Піднявшись трохи, Ганнуся стала прислухатися. В будинку було тихо, тільки за вікном було чутно татових голубів, які воркотіли безупинно. Схопившись вона підбігла до вікна, заглядаючи, що там. Оксанка з татом годували голубів.

«Ось чому цих птахів так було чутно», – подумала Ганнуся.

– Тату, Оксанко! – промовила дівчина, махаючи рукою їм через вікно. Тато помітив і теж помахав у відповідь, ніби закликаючи її приєднатися до них.

«Вже йду, йду» – про себе подумала дівчина і хутко одяглася, вибігла на вулицю. Було тепло і сонячно, на небі ні хмаринки. Повівав теплий літній вітерець...

– Подивись які вони, доню, як підросли!  
– Цей білий який гарний, невже це той, що подарувала тобі мама? – сказала Ганнуся, дивлячись на тата.

– Так – це саме той!  
– А чому їх тут так багато, вони всі наші?

– Ні, – відповів тато. – Це сусідські голуби прилетіли на воркотіння птахів, напевно зрозуміли, що їх годують насінням соняшника.

– Вони його так люблять, – промовила Оксанка, тримаючи повну жменю насіння.

– Вже час і нам поснідати, – запропонував тато і дівчата відразу погодились.

– То ходімо, мабуть, мама вже нас зачекалася, – сказала Ганнуся і вони в трьох повернулись до хати, де на них на столі чекав смачний сніданок.

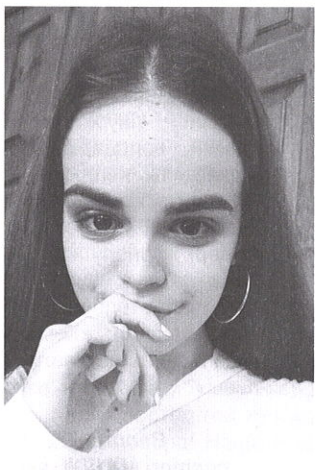




## КЗ «Полтавський міський бетапрофільний ліцей N 1 імені І. Котляревського», літературно-мистецька студія «Перевесло»

керівник – Тетяна Балагура

Еліна ГІЙОМАР



### Світле майбутнє чекає

*І все на світі треба пережити,  
бо кожен фініш – це, по суті, старт.  
І наперед не треба ворожити,  
і за минулим плакати не варт*

Ліна Костенко

Такий складний момент вибору... Стоїш серед сторінок свого життєпису й вагаєшся: перегорнути на декілька років уперед чи, за допомогою власного досвіду, намагатися щось виправити там, у темних кутках минувшини. Складно...

Що ж, здавалося б, вибір очевидний, та мій внутрішній голос з цим ой як не згоден. Здається, він завжди чимось не задоволений. Намагається вічно нав'язати мені свої правила існування в соціумі: «Неправильно! Тут не так! Ну що ж ти знову накоїла! Тепер розгрібай після тебе твої помилки».

Або інакше: «Ну, а що? Ніхто не ідеальний. Навряд чи ти коли-небудь таких зустрінеш, тому менше слів, більше діла, уперед!»

Знову починати все спочатку... Набридло. Та я помітила таку дивну для людського мозку закономірність: коли здається, що ти рухаєшся в прірву необізнаності, це хороше підґрунтя для реалізації себе в чомусь новому, більш доречному, влучному, саме для тебе.

Просто жити, насолоджуватися кожною секундою, кожним подихом, кожним словом, звуком, кроком. Кроком у світле, наповнене тими переживаннями й надіями на краще майбутнє, де все буде інакше. Але все одно згадуватиметься такий очікуваний момент вибору. Вибору ідеального. Навіть якщо його не існує.

### На лавочці

Така лавочка була у дворі кожного. Виглянувши у вікно, бачиш припорошену снігом подругу багатьох бабусь-пліткарок. Скільки тасмиць, доказів, умов було виплеснуто з такого зіпсованого телефону.

Лавочка в парку є й своєрідним символом кохання, якихось почуттів окриленості, метеликів у животі. А втім, іноді, сама того не помічаючи, може слугувати й гарним слухачем, і предметом підтримки, і знайденням нових способів самореалізації, і шляхів примирення тощо.

Щоправда, діалоги звучать найчастіше лиш у твоїй голові, але ж, дійсно, стає набагато краще після такого курсу терапії.

Однак усі історії мають логічний кінець, який рано чи пізно поставить крапку. Хронологія подій добігає кінця... А лавочка, на якій ти освідчився в коханні, дізнався секрет вічності й знайшов відповіді на важливі питання, усе ще стоїть, припорошена листяними барвами осені.

Дар'я ГАВРИЛКО



### Сонячна палітра Весни

Химерні арабески ванільних гілок персика тягнуться до білої пухкої хвилі живописних баранців. Палітра неба складається з усіх відтінків тиші, але прозора мелодія вітру все одно наповнює простір швидкоп'яним ароматом оновлення. Ефірні хмари вкривають неосяжне полотном плямами розтертої фарби, крізь які народжується світло. Кремові промені рум'яного сонця залишають за собою жовтогарячі мереживні відбитки, від яких на землі утворюється золоте павутиння блискучого сйива.

Оксамитові очі природи проникають у душу, даруючи палкорозжарений струмінь тепла, пронизують тіло квітковим поглядом. Енергія верхкових променів розливається надихаючим ароматом спокою, огортає казкова атмосфера світанку. Загадкові лабіринти сюжету Сонця дають старт новому дню й життю.

Починається чергова історія нашої книги.

Софія ДОНОС



### Я нагороджена любов'ю мами

Мама, матуся, ненька – наймиліші слова в цілому світі, хоча, мабуть, й у Всесвіті. Людина, яка завжди підтримає, обійме, приголубить. Її любов найважливіша і така необхідна в житті кожної дитини.

Прикладом самовідданості, безмежної любові матері, на мою думку, є твір Т. Шевченка «Наймичка». Жінка, яка в силу обставин, не може дати своїй дитині все, що так хотіла, йде на самопожертву. Якби складно їй не було, вона віддає сина до чужої сім'ї, але все життя залишається поряд з ним, хоч і як наймичка. Для неї сенс існування на світі – це допомога й любов до дитини. Не зважаючи ні на що, Ганна мовчала, тихо плакала, поки ніхто її не бачив. Зрештою, материне серце не витримало: жінка, помираючи, зізналася Маркові, що вона не наймичка, а його мати.

На мою думку, такий вчинок – це найвищий вияв материнської любові.

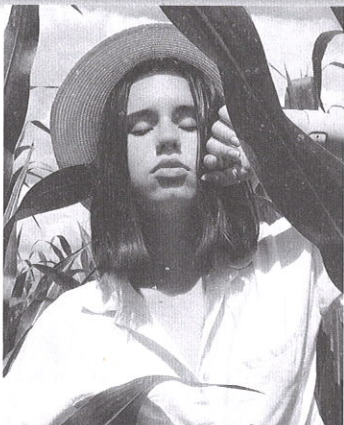
Як говорив Пірс, «любов мами – застигне подвір'я, у якому завжди тепло й сонячно». Я з ним, безперечно, згодна, оскільки лише ненька робить усе можливе й неможливе для своєї дитини. Любить її, не зважаючи ні на що. Лише мамі можна розказати найсокровенніші тасмици.

Мені дуже пощастило, оскільки я нагороджена любов'ю своєї матусі. Вона моя найкраща подруга. З нею я можу поділитися переживаннями, перемогами, невдачами, злетами та падіннями. Мама завжди вислухає, допоможе, обійме й дасть цінну пораду.

Головне – пам'ятати, що ніхто в житті тебе так сильно не буде любити, як вона. Тому робіть так само багато для своїх матусь, як роблять для вас щодня. Цінуйте їхні любов і добро. Пам'ятаймо, що вони подарували нам найцінніше – життя!



## Софія ВАЩЕНКО



### Мить з вічності

Де та весна, що змушувала небо заливатися блакиттю; що наповнювала світ ароматом різнотрав'я; що відшукала на обличчях білі усмішки серед густої чадної мантиї спустошеності; що часто забувалася й приходила раптово, заслуховуючись райським співом пернатих, освітлюючи їх сонячним прожектором; що милувалася теплим дощем, кидаючи в простір примарну різнокольорову веселку, виражаючи своє

задоволення; що селила своє кохання в серці кожного, хто намілився поглянути в її бурштинові очі, змальовані на фресках?

Вона пішла, покинувши з розпростертою душею заплутаних у павутинні власних почуттів, лишивши лиш фонтан життя позаду себе. Тендітні проліски, загадкові нарциси, міфічні шафрани, жіночні тюльпани – це діаманти, які так пишно вартувала від загарбницьких рух ювелірів-флористів. Проте ніщо не вічне. Колись уся квітковість потрапить на путь без вороття, і тоді зірковий шепіт повідає про світ, що стане віддзеркаленням Землі. Чи матиме він ватно-солодкі хмари, чи буде сповнений морських страхів, чи буятиме новими формами облич? Це невідомо. Але життя завжди шукатиме життя.

### Як боротися з лінню?

Щомиті підкорюючи серця мільйонів людей, вона легко набрала величезних масштабів аудиторію з усіх куточків світу. Здається, навіть не намагаючись, кожен захотів зав'язати з нею міцну дружбу, що інколи триває віки. Якщо ж ви ще не представлені одне одному особисто, то варто бути пильнішим, адже ця «ненав'язлива», на перший погляд, подруга завжди підкрадається зненацька. Проте, коли ця зустріч вже неминуча, варто швидко намотати на вує: одним чаюванням тут не обмежишся.

Я не буду заперечувати, що співрозмовник з неї здебільшого непоганий, навіть захопливий, але при умові, що ви відстоюватимете власну думку. Хоча дана установа стосується не тільки теревенів із лінню, а й усіх навколишніх також. Не варто водити себе за носа, уважаючи байдкування своїм найгіршим ворогом, адже в нього немає свого голосу, на відміну від людей. Одне зайве слово може зруйнувати почуття й ковані думки філігранної душі тому, що чиясь самовпевненість в «ерудиції», у правильності «цінних» порад ніколи не рахуватиметься з вашими думками.

Лінь – лиш бажання мозку знайти собі розраду від напруженої обстановки, і вона завжди натрапить на відмовку на тисячі незроблених завдань, бо занадто турбується про господаря. Бездіяльність – інколи найбільш дієвий спосіб самопізнання, адже саме в такі моменти, помічаючи деталі, легше знайти відповіді на питання, у котрих ніхто не наважиться допомогти. Ким ми є насправді? Фантазією чиїхось настанов і проблем чи особистістю, яка має характер і волю?

Тож іншим разом, коли будете звинувачувати лінь у своїх поразках, краще потурбуйтеся знайти слова взаєморозуміння з собою, бо вона уявна, а ви витратите цінний час на відпочинок від зайвих проблем. Ця війна не з небажанням щось робити, а за силу віри у власний успіх.

## Ольга ПРОЦАЙ

### Атмосфера почуттів

На планеті проживає сім мільярдів людей, і всі ми переживаємо різні почуття, перегорнувши календар з написом «28 лютого». Для когось весна – це сигнал до оновлення, для деяких – початок палкого, як перець, кохання, а хтось сприймає цю зеленокошу красуню як символ рожево-білого цвіту, що силплється звідусіль.

Особисто для мене – це пора невідзначеності. Небо у квітні дуже мінливе, як і думки. Складно зрозуміти, що ти відчуваєш насправді: небесно-блакитний спокій, гіркий біль чи квітучу радість. Як би це банально та сіро не звучало, але саме небо диктує настрій, я наче залежна від подиху вітру, шелесту тонких гілок – мене

приваблює така атмосфера. Прокинувшись, можу годинами сидіти на балконі, пофарбованому в бузковий, та розглядати фрески на сусідніх будинках. До того ж, наймовірно обожнюю дощ. Що може бути кращим, ніж спостерігати за сталевими хмарами та зливою, яка дарує нове життя пожовклим рослинам, з філіжанкою запашної кави та мудронезламною класикою в руках. Переконана: саме така негода й змушує тебе до роздумів про себе, про почуття, майбутнє, друзів та налаштує на голі розмови.

Мабуть, тиша та погляд можуть сказати набагато більше ніж «найщиріші» слова. Тому довіряйте їм та промінчику у своєму серці.



## Марина КАЛАУР

### Як музика впливає на моє життя?

Іноді я живу музикою! Так, лише нею, бо саме вона допомагає зрозуміти власні проблеми чи, навпаки, загадати щасливі миті життя. Коли хочу танцювати – вмикаю музику, малюю – знову музика, їду в транспорті чи їду в магазин – у навушниках грає улюблена мелодія. Залежно від настрою, це можуть бути як класичні твори (Ф.Шопен, А.Вівальді, В.А.Моцарт), так і сучасні.

Узагалі, музика багато значить у моєму

житті, бо навчалася шість років у музичній школі, що й дало старт у цій штуці. Як тільки маю вільну хвилинку, граю на гітарі. Іноді хочеться вивчати та пробувати щось нове: для мене це фортепіано.

Я насолоджуюся, коли вмикаю мозок від щоденних турбот і поринаю у світ прекрасного – музики! Іноді це краще за будь-яку розмову з друзями чи батьками.

Думаю, неможливо знайти те, що замінить музику.





## Спогади

### Моя власна (хоч і невеличка) колекція золотого намиста

• **Ранок.** Такий, якими були тисячі інших і, здавалося, буде ще стільки ж. Початкові класи. Та рутинна, що і є єдиною, як на мене, складовою щастя.

Темрява. Тепло. Вовтузились в постелі. І так затишно, і це цілий світ. Необережно розплющуєш очі, швидко заплющуєш, намагаючись не відпустити сон. Він розсипається золотим піском.

Сонце. Видно найменші шматочки повітря в сонній кімнаті. Відганяєш думку реальності, відтягуєш її... І то найсолідний час, усього кілька хвилин. Стаєш чаклуном, здатним сповільнити час, щиро в це віриш. Піб-бі-бі-піб... Піб-бі-бі-піб... Звук стих. Шурхіт постелі, рипучий паркет, відчинилися двері. Хфффавф... Металеві кільця штор просунулися металевим карнизом в кухню – руки впустили день.

Босі ноги ступають старим нелакованим паркетом, що так гарно пахне дубом, коли його миєш. Прямує до ванни. Зашуміла вода – звук змінився: ванна почала набиратися. Рип-рип – і ноги вже переступили поріг твоєї кімнати. Прикидаєшся, що ще спиш. Руки впускають день і до твоєї кімнати. Хоча й так уже світло.

#### • **Щорічна зимова ангіна**

Холодно. Споглядаєш ніби з ластівчиного гнізда нічні вогні далекого міста. Ритуал родом ще з раннього дитинства. Малою залазила по хиткій дерев'яній драбині аж під саму стріху, на горище третього поверху. Усе, коли ти малий, здається більшим, та навіть тепер, із року в рік, перехоплює подих від такої висоти. Навстіж прочиняєш вікно – і свіже морозяне повітря вривається в затхлий теплий світ маленької запиленої кімнати. Небо робиться рідким, і зорі впереміш зі світлом ліхтарів затікають усередину. А ти долонями, пальцями, вологими чи то від нетерплячки, чи від жару ангіни, згрібаєш крижаний рипучий сніг, виліплюєш досі небачених чудернацьких створінь. Зимова ніч фарбує їх у найекстравагантніші кольори. І все це мерехтить, переливається. Сидиш мов зачарована й не помічаєш крижаного холоду, який огортає тебе своїми льодяними кінцівками, доки остаточно не пробірають дрижаки й геть онімлі, кольору малинового варення руки не зачинають вікно в новорічну казку.

#### • **Мос intermezzo**

Часом буває так, що в магазині Ти хочеш крикнути: «Ну в чому винна?» Тебе окудають розуміючим оком. І дуже болить! Хоча й ненароком... Часом душа буває розтрощеною на друзки.

Пішки за місто. На гору, крізь садки, закинуті дерев'яні дачі. Бруківка тротуару, дорожній асфальт, щєбінь, глиняна дорога, польова стежка. Різкий дзвінок. Здивовані кохані очі. Теплі обійми, нещасна посмішка твоя. Скидаєш важку сумку. Улюблена дерев'яна кухня твого

дитинства, завжди ввімкнений вечорами телевизор. Радянські фільми, безкінечні поліцейські серіали, незрозуміла політика. Іронічна посмішка старих, усезнаючих очей, до інших, не менш старих, зі щирим захопленням задивлених у дійство на екрані. Традиційний запах випічки й неймовірно смачних налисників із «дичини». Чай із бергамотом і власноруч сушеними суніцями. Плавний потік розмови ні про що і про все на світі.

Далеко за північ піднімаєшся під саму стріху. Кімната в місячному сяйві ніби фото: час тут спинився – і все завжди по-старому. Не побачиш нових предметів. Ноги підкошуються серед кімнати на підлозі – і вибухаєш потоком сліз і безмовного крику...

Світає. Надворі холодно. Вдягаєш «домашні» речі, тихо крадешся рипучими сходами, боячись потурбувати сон найрідніших. Шнуруєш поношені китайські кросівки. Тихо. Зовсім тихо. Клацнув замок. Ступаєш назустріч свіжому холоду. Пробірають дрижаки, тремтиш, та згодом опановуєш себе й розслабляєшся.

Пахне псами, різкий, близький серцю запах. Пахне спогадами й дитинством. Закудлана шерсть і нестримна щира радість кидається на тебе з мокрим язиком і холодним носом, ледве не збиваючи з ніг. Відчиняєш металевий засув – і всі на волі. Однаково карі очі, твої й собачі, переглядаються з палким вогником всередині. Ану, спробуй, дожени.

Стєжки, трава, зарості комишу, старий кар'єр, ставки. Бульк – і сіра шерсть з розгону шубовснула у воду. Весело дивляться на тебе очі, а зуби вполювали видру. Бігає, вихвалюється, та близько не підходить, аби ж не відібрали.

Лягаєш горілиць і споглядаєш небо в передвісті дощу. Пахне дощем. Грозою. Вода аж парує. Ляп – і перша краплина впала на щоку. Небеса теж плачуть. Злива. Сльози – вода, вода – сльози. Поступово перестало шуміти, усе відродилося. Живність повиповзала, перша пташка наважилася заспівати, а тоді й інші підхопили, наче стало їх ще більше ніж було – усе ожило. І я собі пробачила...

#### • **Перерваний сон.**

Третя ніч. Ідеш за місцевою Янкою, що з таким ентузіазмом тебе кудись тягла. Уночі. У суцільній темряві. У Генічеську.

«Заплющ очі» (темніше не стало). Її рука обережно веде тебе крізь товщу паркої літньої ночі. Щось тепле огорнуло твої ноги в шкіряних сандалях. Воно піднімалося все вище, сягнувши попереку.

«Дивись». Уся вода сяjala. Відображала наші рухи, шлях. Опускаєш руки – і Молочний Шлях, і сотні мільйонів інших галактик торкають твої пальці.

Вона весело сміється. Пірнула. Малесенькі водорості повторили кожен її рух, намагаючись стати її об'ємною тінню, відтворюючи її саму. Лягаєш на воду, робиш сяючого янгола. Час зупиняється, тиша. Проводите так усі два тижні, безконечно купаючись у диві, поки одного дня воно зникає до наступного серпня.

## Марія МАСЛІЧЕНКО



• **Море, літо.** Кажуть, найтемніша пора перед світанком. Мої дива трапляються не опівночі.

Темно, хоч в око стрель. Пара сердець шалено б'ються в унісон. Легкі піжами, босі ноги. Спочатку нишком холодними кахлями повз нічну виховательку, що задрімає-ла-таки.

Іууууу – відчинилися двері, світло-блакитні очі кинули стривожений погляд на стареньку жінку, та вона бачила вже десятий сон. Одні зуби вишкірилися до інших і ноги вичалапали назовні. Теплі бетонні плити.

Світало. Виднілися нерівні надписи: «ІІІ зміна ІІ загін 2010 Луцьк», «ІІ зміна 2003», «Найкращі Енерджайзери І зміна 2009 Кривбас», «Перший завжди перший ММХVІ», «Таня і Женя – найкращі вожаки». Ніби злітна смуга, необачно обсаджена тополями, що все ж берегла тепло сонця. Чорнілі дерева, сіріло небо – треба поспішити. Ноги вгрузли в уже холодний пісок, який швидко відпустив минулий день.

Абсолютно порожній пляж. Холодний вітер здуває, коли вилазимо на одинокую вежу рятівників. Ми злітаємо! Вітер обтікає з усіх боків, малиновий світанок, крики чайок, звук моря. Нестерпний приплив щастя такого неймовірного й моментального. Це було останнє літо, коли карі очі зловили погляд небесно-голубих.

#### • **Ще одні блакитні очі.**

(Але то особисте, і вони лиш мої...)

## Ода ліні

Лінь — слово говорить само за себе. Солодкаво-сонне таке. Кінчик язика мляво торкає піднебіння, промовляючи його. Наша вічна супутниця, ходить тінню за кожним. Та даємо їй волю бути хазяйкою лиш в деякі особливі моменти.

Лінь. Та, що викривлює й сповільнює час. Та, що тягуче засмокує тебе назад у сон зимовими темними ранками.

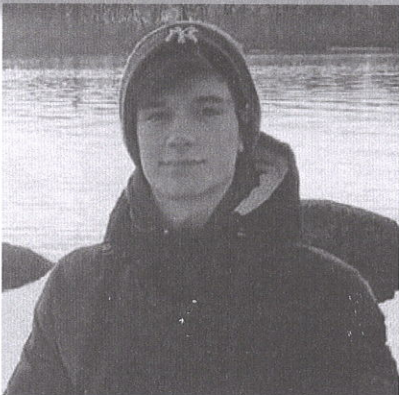
Павутиння якої звиває над вами купол тепла і ніжності, коли літні промені сонця вже проникли в кімнату. Завжди подорожує з вами на курорти й ніжиться на пляжі під деревцем.

Вона в пообідньому сні, що нагадує босоного дитинство й приємну прохолоду бабусиного дому. У тих днях, коли вирішуете нікуди не йти й просто зостатися вдома, лишивши метушно десь там, за порогом.

Загалом, лінь — то така мадам, без якої життя було б не життям! Чи як?



## Олександр РОМАШКО



### Омела

Прогулюючись парком, допитливе хлопчаче запитало:

— Мамо, що це за чудернацькі куці на деревах ростуть?

— Це омела — рослина-паразит, — спокійно відповіла мати. — Селиться вона на дереві й живиться з нього. Існує цікава історія, пов'язана з рослиною.

— Розкажи. Я люблю слухати цікавеньке, — просить син.

— Гарзд, слухай. Не знаю, де й коли це було, але дуже давно. Десь на околиці невеличкого села, в охайній хатинці, біля старої верби, жила дівчина Аделія.

Уже п'ять років минуло, як померла її мати, а батько покинув, ще коли вона в люльці лежала. Ходили чутки, що одружився. Та що з того? Краще від цього не стало.

Виховала її матір щирою, роботящою, до людського горя чуйною. Тому частенько до неї переходили, що заблукали, та односельці навідувалися. Бо в цій хаті й нагдують, і постіль свіжо постелять, і на добрі слова не поскупляться.

Жила з того, що своїми руками робила. Гарячку обробляла, шила, пряла.

Була в Аделії й цінна річ — намисто з перлів — усе, що залишилося від неньки. Коли засумує чи боляче на серці стане — візьме

небога цю коштовність, слізьми обіллє, до грудей пригорне й пригадає рідненьку, мов лагідне слово почує, відчує тепло материнської долоні. І полегшає, відляже від душі.

Одного разу Аделія, почувши стукіт у шибку, швидко відчинила двері. На порозі стояла дівчина.

— Добрий вечір! Що привело тебе сюди, серденько? — запитала господарка.

— Мене звуть Омелою, я твоя сестра по батькові, — відповіла та. — У мене нікого з рідних не залишилося, а батько перед смертю зізнався, що в нього є дочка. То ж ми з тобою рідні сестри.

Бідолашна Аделія від несподіванки залякла на місці. Схаменувшись, узяла Омелу за руку, завела в кімнату з сімейними фотографіями і, вдивляючись в обличчя несподіваної гості, відкрила для себе схожість із незнайомкою. Чим саме? Очі, мабуть, сестри впадкували від батька. Дівчатка обнялися.

— Люба сестро! Я рада, що ти знайшлася. Живи зі мною.

Так Омела залишилася жити в Аделії й знайшла те, чого хотіла: любов, увагу, турботу. Та сама зовсім не виявляла такої чуйності, ще й неабияка ледача була. Чи батьки так виховали, чи така вродилася.

Ось і рік промайнув. Смукот і туга на душі в Аделії. Згадала про своє намисто з перлин. Відчинила шухлядку, а там — порожньо. Шукала перешукала — нема ніде.

Вона до Омели:

— Сестро, чи не ти взяла намисто?

— Ні, не я, — відповіла Омела. — Може, хтось чужий проходив? — А сама однією рукою дзеркальце тримає, а іншою кишеню прикриває.

— Любенька, віддай, це пам'ять про мою матусю, — благає Аделія.

Вибігла Омела з хати у двір, здерлася на стару вербу, на самий верхечок, надягла намисто. І тільки-но хотіла подивитися в дзеркальце, як перетворилася на куц.

Так оселилися на деревах ці рослини. Після цвітіння на них з'являються плоди, дуже схожі на перлини.

— Ось, синку, така історія.

— Мамо, це було насправді?

— Може, і вигадка, та, погодься, дуже повчальна.

Хлопчисько мовчки кивнув головою й підняв її, щоб знову подивитися на дивні куці омели.

## Чиї в лісі шишки?

Я ніколи не замислювався над питанням, чиї в лісі шишки? Щоб написати цей твір, довелося зазирнути на простори Інтернету. Хто ж у лісі любить ласувати шишками?

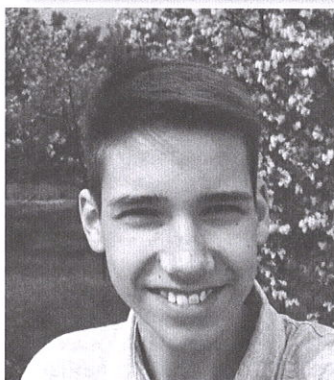
Одразу з'явилася відео з білками. Вівірка, скажу вам, — чудернацьке створіння! Вона майстерно здирається стовбуром, тільки встигає слідувати. Угледівши шишку, пухнаста швиденько пробирається до неї, незважаючи на те, що гілочки зовсім тоненькі. І ось довгоочікуваний обід уже в лапках. Спритно підгризає смолисту луску. Іноді вона це робить на дереві, і тоді сніг густо всипаний ялиноювою лускою й голими стовбурцями. Це все, що залишилося після білчиного обіду. Частенько тваринка може вподобати рівенький пенюк і на ньому насолоджуватися їжею.

Але не тільки білкам до вподоби шишки. Птахи також не відмовляються від такої смакоти.

Улітку дятел їсть жучків, що дістав з-під кори. А взимку холодно. Далеко поховалися всі комахи. На снігу під деревом багато-багато шишок. Але це зовсім не сосна. Виявляється, дятел прилітає до дерева з шишкою в дзьобі, засовує її в щілину й починає довбати. Вибрав насіння — і за іншою полетів. Принесе, стару виштовхне, а цю встромить. Він так робить, поки не втамує голод. А під деревом з'явиться купа шишок.

Так я зрозумів, що природа щедро ділиться своїми дарами, зокрема шишками, із тими, кому вони необхідні. Хоча тваринам і птахам для цього треба докласти неабияких зусиль. Але шишки потрібні багатьом!

## Стор ГУБЕНКО



### Заручники ситуації...

Лайнер самотньо височів у порожньому ранковому порту,

Наче гора, вкрита напівпрозорим серпанком.

Люди занепокоєно метушилися на палубах.

Вони вдивлялися в берегову лінію.

Піністі хвилі навколо них утворювали химерний орнамент,

Нагадуючи арабеску.

Як скоро вони потраплять на берег — нікому не відомо.

Це знає лише охмарений, наче вершина перед грозою, капітан...



## Кюдьоротвір

З першим подихом весни прилетіла на рожево-полум'яних крилах дівчина, зодягнена у василькову сукню, прикрашену арабесками. На грудях її від світла променистого сонця вигравала ясно-лазурова каменя. Блиск малахітових очей настільки чарував, що від одного погляду на неї кармінова кров стигла в жилах.

Дівчина була неймовірно вродливою, волосся переливалося трьома відтінками мідного кольору, очі сяяли, а пухкі лілові губи лагідно всміхалися. Тому часто люди зображували її на різнобарвних фресках, а обдаровані митці інкрустували цей образ на темно-брунатному дереві.

## Катерина СУЛІМА



Завдяки життю та буянню смарагдових фарб, які дівчина-весна завжди несе з собою, увесь світ чекає її та голубить мрії.



# Молодість – не вік людини, а стан її душі

1952

Вони познайомилися звичайного весняного дня по дорозі зі школи. Дівчинка семи років та дванадцятирічний хлопчик. Вона, у білому платті в горошок, сиділа на траві під великою яблунею, тримаючи маленькими рученятами забите колінце й відчайдушно дмухаючи на нього. Сльозинки капали й залишали на сукні мокрі цяточки. Хлопчик присів навпочіпки й сам почав дмухати на ранку. Вони зустрілися поглядами. Чорний шоколад та заплаканий молочний. Дівчинка показала язика й відвернула голову, при цьому не відмовляючись від допомоги. Хлоп'я розсміялося й поцілувало маленьку в скроню. Уже наступного дня ці двоє бешкетували, гралися в хованки в бабусиному саду та куштували смачні яблука. Так і розпочалася їхня історія.

1967

Лило як з відра, небо затягли хмари, а вітер так і поривався змести останнє листя з гілля, яке привітно махало вслід парі, що пробігала поруч. Вони, ніби маленькі діти, стрибали по калюжах, збивали з ніг перехожих із різнокольоровими парасольками й, забігши в знайомий провулок, цілувалися, аж допоки небо не підперезала веселка, розмахуючи своїми яскравими стрічками й огортаючи ними двох молодих людей. Парубок обіймав дівчину, вдихав запах її мокрого волосся. Вона повернула до нього голову й показала язика, а він усміхнувся, поцілував її в скроню й почав лоскотати. Веселий сміх лунав навсбіч. Тож дощ скінчився непомітно...

1980

З дитячої кімнати лунала ніжна пісня, яку співала молода мати, заколисуючи двох маленьких дівчат, що, тісно притискаючись одна до одної, лежали на ліжку. Одна старша, років зо три, із чорнявим волоссям, інша ще зовсім немовля з біленьким пушком на голові. Коли діти, потрапивши у світ Морфея, спокійно засопли, жінка вкрила їх простирадлом і подалася до чоловіка. На кухні лунала якась простенька мелодія, а він стояв біля вікна, тримаючи в зубах цигарку, мугикаючи приспів та вистукуючи пальцями по підвіконню в такт. Вона усміхнулася, тихенько підійшла й різко вхопила його за плечі. Чоловік із переляку впустив цигарку й сахнувся вбік. Та жінка піднялася на пальчики й обдарувала поцілунком у носик. І враз кімната наповнилася мелодією вальсу.

Чоловік, як джентльмен у чорно-білому кіно, елегантно запросив її на танець, а вона, сміючись, зробила «реверанс». А потім, ніби забувши, що грає леді, показала язика й підморгнула. Коханий закотив очі, притягнув її до себе й поцілував у скроню. Так вони й танцювали посеред кухні... Обіймаючись, насолоджуючись спокоєм та незважаючи на те, що вальс давно закінчився.

1999

Відчиняються двері й будинок наповнюється плачем немовляти. Бабуся й дідусь – о Боже, тепер вони дійсно можуть себе

так називати – підлітають до дитини й забирають її з рук матері. Та для пристойності ще трохи поплакала, а потім почала зацікавлено розглядати рідних. Бабуся пустила декілька сльозинок радості й розповіла онучці, як вони її чекали. Мала, нічого не розуміючи, беззубо усміхалася й намагалася дістатися до волосся бабці. Коли честь потримати дитину перейшла до дідуса, та якось підозріло подивилася на нього, а потім... показала язика. Дід, здивовано глянувши то на дружину, то на маля, почав залиvisto сміятися й цюмкати лялечку в щічку, а дружину – у скроню. Увесь вечір він розповідав усім про цей цікавий випадок і щасливо мружив очі. Когось онука йому нагадувала...

2019

Весняний вечір тихо спускався на дахи будинків. Стоячи у квітнику й витираючи піт із чола тильним боком долоні, вона роздивлялася свої нові жоржини поміж інших квітів. Він підійшов, теж зморений і розпашілий, тримаючи руки за спиною. Коли вона запитала, що ж там, чоловік, усміхаючись, простягнув їй букетик диких ромашок. Просто так. Ні, не просто. Тому, що він її кохає. Жінка взяла квіти обережно, ніби вони були найціннішим подарунком у світі, вдихнула аромат й притисла до грудей. Стримуючи емоції, підійшла й узяла чоловіка за руку, говорячи, про вдячність. А потім... не витримавши, показала язика. Чоловік узяв її обличчя в долоні й поцілував сиву скроню. Жінка всміхнулася, притулилася й заплющила очі. Щасливі...

І в сяйві сонця, що зникало за обрієм, вони зовсім не виглядали як мої дідусь та бабуся. Швидше, це були двоє молодих закоханих, чії душі іскраються від любові й грають безмежними барвами юності.

Дивлячись на них, огорнутих промінцями щастя, ніби теплими ковдрами, уявляю підлітків на першому побаченні. Тому з упевненістю можу сказати: молодість – не вік людини, а стан її душі.

## Полуничне надвечір'я

Червоними плямами розтікається небом ненароком пролитий полуничний сік, утворюючи нариси заходу сонця. Яскраві краплі розлітаються хто куди: на пухнасту хмаринку, гілку великого дерева, на сонний тюльпан у квітнику та будку старого собаки, на вікно чийогось будинку та калюжу після весняного дощу, залишаючи там віддзеркалення дивовижного прощального танцю.

Здається, ніби сама Енергія, що буяє десь усередині, умить вивільняється й, мов жива, починає стрімголов мчати по небесній синяві, розносячи останній вільний подих перед тим, як знову просочитися незаклеєними щілинками нашої душі й заснути під простирадлом приемних спогадів, допоки їй потрібно знову вириватися з кайданів сну та розмальовувати різнокольоровими барвами все довкола.

Вона робить останнє па та кланяється, махає на прощання розкритою долонею та повільно йде й, уже майже заходячи за горизонт, повертається, дарує сліпучу усмішку, яка ще довго осідає на кінчиках вій золотим пилком.

Анна РУБЛЕНКО



Пані Темрява, одягнена в елегантне срібне пальто, накриває окіл своїми чорними плащами, ховаючи все в тіні, заколисусь кожну малесеньку квіточку й одним махом руки розкидає по небу вийняті з власної кишені зорі, а потім, кинувши останній погляд на вечірній туман, що клубочиться між деревами в темному ліску, киває сама собі й умить – стриб! І вже красується між зоряницями срібним місяцем.

Тільки гел'готіння диких качок, що пролітали повз, розбиває крихкий кришталь вечірнього спокою.

## Прекрасна мить життя

Кажуть, що потрібно любити кожну мить життя, ніби ту кицьку за хвостик. Наче хочеш си-и-ильно обійняти її й не відпускати. Проте коти – тварини горді, доволі самостійні й непостійні. Вони прагнуть уваги, але потрібно чітко розмежовувати витівки. Так і в житті.

Деякі моменти відпускають легко, як і ледь помітний шлейф шовкової хустинки, пущеної за вітром. А деякі міцно засідають у серці, і не виманиш їх навіть шматочком чогось солоденького, купленого спеціально з цього приводу, але після поразки спокійно спожитого. В основному це стосується, звичайно, прекрасних моментів життя. Ось, наприклад, один із них.

Під'їжджаючи до «Діснейленду», хвилювалася, тому ноги тремтіли так, що здавалося, ніби можу ними спокійненько забити кілька десятків цвяхів. Але разом із тим серце билосся в неймовірному темпі. І тільки ввечері, під час перегляду просто дивовижного, неземного шоу, що захоплює дух, відпустило! Бах! Хрусь! Трісь!

І серденько розлетілося на мільйони маленьких шматочків. Не витримавши, сльози стікали щоками до надзвичайно широкої усмішки, залишаючи теплі доріжки на зашарілій шкірі. Здавалося, що ти вже не стоїш у натовпі інших людей, а летиш на невидимих крилах прямо в улюблені мультфільми Уолта Діснея! І так надзвичайно легко стає...

Дійсно, від щастя крутять живіт, заламуються пальці, а в голові вибухають феєрверки. Але ось такі вони – прекрасні миті життя!



## Арабеска в стилі крокус

Бе-ре-зень-зень-дзень...зень-дзень, – мелодія прохолодно-м'ятної весни, мелодія життя... Ось сонний ліс. Він тільки починає ворухити своїми віями та розплющувати бездонні смарагдові очі.

Ось я. Хочу стати непомітною, невагомою, – нелюдиною, аби жодним рухом своїм не порушити життя лісового. Зупиняюся перед крокусом. Стаю такою манюсінкою-манюсінкою, – дюймОвочною. Прозорою ходою переступаю поріг лісової кімнати, бо я гість цієї прекрасної рослини, я в чаші лісового крокуса!

М-м-м-м, який солодково-гіркуватий запах... А кольори, а кольори!! Оксамитові стіни-пелюстки космічного кольору, такого ж глибокого, холодного

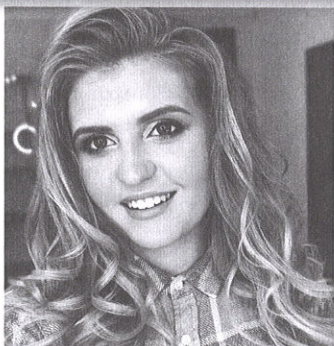
і водночас живого. По них, мов швидкі комети-стріли, пролітають жовтогарячі прожилки. Під моїми ногами жевріє шафраново-пломениста маточка, мов зірка космічна. О, так, це космос! Це крокусовий всесвіт! Як його не хочеться полишати! Та змушую себе зісковзнути на теплу землю по срібно-зелених листочках-мечах цієї ніжної квітки, воїна-першопроходця.

Підіймаю очі до бездонного неба. Я така маленька. ДюймОвочна. Але в моєму серці ще так багато місця для відчуття краси. І завтра я знову гортатиму альбом богині Флори з її неповторними арабесками, учитимуся в неї мистецтву краси.

Дарія ПЕТРУК



Олена ЛЕЛЮХ



### На лавочці

**День 1.** Сьогодні бачила заклопотаного хлопця. Із книжками й ноутбуком. Допомогла йому із завданням. Він щось дуже довго читав, писав, а потім подивився на годинник і побіг кудись. Шкода, що так і не помітив табличку «Пофарбовано».

**День 2.** Спостерігала за дуже гарною дівчиною. Вона плакала. Сльози капали на телефон, на фотографії якимось хлопця. Дівчина ридала години дві. Але тут з'явився молодий чоловік із квітами, поцілував її, втер слези... Пішли разом.

**День 3.** Сьогодні слухала дуже цікавого чоловіка. Він воював у Другій світовій війні.

Я чула про його автомат, історії з бліндажів, про контузію. Він пам'ятає 9 травня 1945-го. Наче було воно вчора. Дуже пишастється побратимами.

**День 4.** Біля мене гуляли дві дівчини. Одна з них тримала дитя на руках. Думаю, то був хлопчик. А інша... розповіла, що вагітна... Тільки т-с-с-с... Я так хочу побачити маленького пупсика, сподіваюся, вона його мені покаже.

**День 5.** Повз мене пробігав хлопчик, застрибнув, потанцював і побіг далі.

**День 6.** Я одна. Але нічого, я ж точно комусь потрібна.

**День 7.** Гостей досі немає. А я ж так надійно зберігала їхні таємниці...

Дем'яна КАНДИБА



плані ми дуже подібні до машин. Існують найновіші моделі, що вміють розганятися до 560 кілометрів на годину, підкорюючи небезпечні траси та інші перешкоди. Є трохи старші, але прудкі механізми. Нікуди не зникають машини поважного віку, що не втрачають свій статус і грацію.

Минуле тісно пов'язане з майбутнім. Воно дає поради ще не досвідченому поколінню, але, у той же час, може зіпсувати чиесь молоде життя.

«Дитинство дивується. Молодість обурюється. Тільки літа дають нам мирну рівновагу і байдужість» (Олександр Довженко). У перші роки життя ми намагаємося пізнавати світ різними методами. Молодість – час труднощів, халеп, образ та пошуків себе. Напевно, через років двадцять, тридцять, сорок, коли вичерпується джерело емоцій, наш внутрішній світ охоплює раніше не відома мирна рівновага та байдужість.

Пройде час – і наше покоління прокинеться дорослим, а згодом з'явиться нове життя, якому буде необхідна наша допомога. І так по колу завжди ходить все сучасне, дорогою з минулого в майбутнє.

### Час у дорозі завжди

Як би швидко не йшов час, сучасне завжди залишається на дорозі з минулого в майбутнє.

Кожного року народжується нове покоління, і, як не дивно, воно не буде схожим на попереднє. У цьому

Олександра КУЧМА



Музика впливає на моє життя, бо я її відчуваю... Солодкі ноти проривають жили, змінюючи темп та ритм. Я відчуваю кожну клітину музики, бо вона змушує мене вірити, прагнути, хотіти. Музика – щира та безжальна. Байдуха до почуттів. Народжується так швидко, як і вмирає, не даючи змоги навіть доторкнутися. Та й нащо?

Мелодія згасає, а пальці тремтять чи то від насолоди, чи від бажання забути, швидко викинути з голови й ніколи не нагадувати собі емоцій. Не знаю...

Минаючи голі дерева, намагаюся переставляти ноги в ритм. Ця пісня в крові, що перекачує серце. Вона нагадує мені спогади.

Це моє життя, мій ритм, моя мелодія. Я така, яка є, і відчуваю музику щиро. Вона давно вже в серці та в душі.





## Я нагороджена любов'ю матері

Кажуть, ніби магії не існує. Хоча, на мою думку, це величезна помилка. У житті кожної людини є надзвичайна сила – любов матері. У чому ж її надзвичайність, спробуємо розібратися.

По-перше, у дитинстві для кожного з нас існували універсальні ліки – мамині цілушки. Кожна подряпинка нічого не важила, якщо поряд була найрідніша людина. Завдяки їй «обладункам» ми були спроможні підкорити будь-які вершини. Та й зараз можемо, аби тільки не забувати про нашого янгола-охоронця.

По-друге, мама віра допомагає звертати гори. Якби не вона, більшість із нас ніколи б не наважилася вийти із зони комфорту. Наші таланти були б приречені залишитися у статусі «інкогніто».

Творчість Шевченка яскраво продемонструвала альтруїстичну любов наймички, яка «каралась весь вік у чужій хаті», проте змогла захистити майбутнє сина. Хто знає, що могло статися з Марком, якби не вибір Ганни. У епоху високих моральних норм безбатченку довелося б не солодко. А за відомих нам обставин, Марко отримував багато: батька, матір, статус, житло і всеосяжну любов матері, яка не давала збитися зі шляху.

Я надзвичайно щаслива людина, бо маю обох батьків. Моєї ж бабусі не стало, коли мамі було всього 9 років. І все своє дитинство та підлітковий вік вона провела серед чоловіків: батька й двох старших братів. Але завжди повторює, що любові її матері вистачило на всіх дітей, і саме тому вони вирости гідними людьми. Ось чому я згодна зі словами Альфреда де Мюссе: «Майбутнє людини – це завжди робота її матері».

Так, любов матері – найкращий приклад магії. Якби не вона, я б ніколи не стала тією, ким є зараз. Дійсно, щастя людям, які нагороджені любов'ю матері, бо вони здатні творити чудеса.

## Саме час

Загорнувшись у безрозмірний светр і підставивши коліна під голову, міледі блукала коридорами власної свідомості. Ах, як же вона обожнювала це місце: з підвіконня

було видно всю глибину безмежного неба...

Нарешті можна обдумати те, що при світлі дня здається безглуздом, таким далеким і незбагненим. Розум знову брався за будівництво повітряного замку, який руйнувався при першому ж, здимленому думками вітрі. Ніздрі вловлювали нотки духмяного какао.

Жадібний ковток. На поверхні улюбленого кухлика булькотіли пухкенькі хмарки маршмеллоу. Несамовиті айсберги обмежували рухи невагомих сузір'їв. Альфа Центавра здавалася напрочуд упевненою, ніби зберігала в серці таємницю чийогось кохання. На вершечку Малої Ведмедиці, заливаючись сміхом, витанцювала Полярна зірка. Яка ж вона шибениця! Проте роботу свою виконує пречудово – її поважають усі моряки. Відкинутий європейськими астрологами Змієносець нарешті домігся свого – його включили до Гороскопу.

Упертий... Здається, це мій охоронець. Споялючи себе черговий раз, Фенікс заграв новими барвами... Мабуть, сьогодні почалася галактична весна... Саме час пробуджуватися...

Жадібний ковток ароматного какао. Саме час... саме час!

## Життя – парадокси...

Наше життя в порівнянні з космічним часом незначне – якихось декілька секунд. Одна людина не зрівняється навіть із найменшою галактикою. Наше Сонце – крихітка в порівнянні з іншими зірками.

Виявляється, усе що нам таке важливе, насправді мізерне. Для нас цілий світ може бути порошиною...

А якщо мислити масштабно, то і весь Чумацький Шлях не зрівняється з нескінченністю Всесвіту. Але як же з'явилися ми? Невже ми плід чийогось невдалого експерименту, створені лише для спроби знищення. Чому за дріб'язкові роки існування надибали стільки таємниць, над якими ще тисячоліття ламатимуть голови й навряд чи знайдуть відповідь. А ми ж називаємо себе розумними, хоча не можемо привчитися прибирати за собою і вірити в те, що неможливо побачити очима. Парадокси, проблеми. Хоча, можливо, це лише друзки усвідомленого існування, бо, дійсно, ми піддослідні кролики вищих сил.

Дякувати небу, нам не дано відповісти на це питання... Чи не так?

## На сторінці роману...

На старих книжкових полицях, вистелених архаїчним пилом, химерними візерунками, витанцювала вибаглива лінія долі. Її тернистий шлях прокладений сторінками пошарпаних історичних романів. Зі старого грамофона на вулиці линула чарівна музика вінілових платівок... Німе кіно, записане на радянську касету, розповідало історію, пронесену скрізь воєнні роки... Цукрові антени подекуди порушували кіносеанс, уловлюючи сірі космічні сигнали на подертому часом телевізорі... Безтурботні миті дитинства, завмерли на кінчику хвилинної стрілки...

Дитяча кімната – єдине місце, яке хоча б трохи нагадувало часи Квіткової короле-

ви. Викохані квіти колись устеляли всі підвіконня й задній дворик... А зараз – лише поодинокі петунії вибороли місце під сонцем...

У затишну кухню просочилися нотки модернізму... Квіткова королева мріяла побачити її саме такою, але, на жаль, у пам'яті закарбувалася величезна газова плита з кремезною витяжкою. Зморшки шпалернини заховані під рясосою нікому не потрібних картин... І лише глиняні стіни пам'ятають її болючі металеві бігуді.

Голка грамофона піднялась угору... Тернистий шлях обірвався на 62 сторінці пошарпаного історичного роману...

## Доля Весни

Сіяло латане сонечко, загублені промені танцювали в міріадах ластовиння, грайливий вітерець заплутував волошки в пасмах рудого волосся.

Усмішка з гірким присмаком полину всілася на вустах.

У часи завірюхи на шляху утримувало лиш одне: вмуровані принципи, складені в цеглини її світобудови.

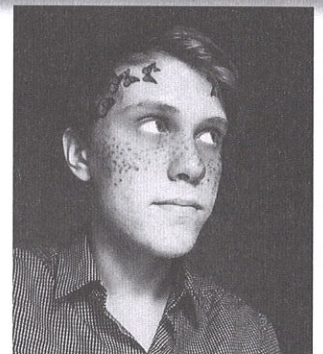
Весна – пора змін.

Ніколи не знаєш, яка із особистостей захопить керування: Примхлива, Ласкава, Мрійлива, Жорстока.

Цією особливістю дівчинку наділили Зорі. Вони нарікали Весну боротися: за світлу сторону, ясність розуму, щирість вчинків. Інакше – упевненість загубиться в безодні Всесвіту. Протилежності, вплетені візерунком у кров, створювали різні незручності: викликали люті хуртовини, затьмарювали латане сонечко, знищували полум'яні первоцвіти. Відшукати себе, закохатися в момент – головні завдання, що постали перед Весною...

А доти триватиме війна. Хто в ній переможе – залежить лише від неї...

## Микола ШОРНІКОВ



Сіру хмару вітер гнав,  
Синє небо обійняв.  
З нього краплі задзвеніли,  
В чорну землю полетіли.  
І струсились білі вишні.  
Зашуміло темне листя  
Малахітовим вбранням.  
Ніжний жовтий пан тюльпан  
Із нарцисом в землю впав.  
Все навколо сколихнулось,  
поховалось і здригнулось.  
Сонцепромінь завітав, арабесками заграв  
І стихію подолав.



## Шукаю себе в дзеркалі



Із самого дитинства дівчата вдягають сукні й бачать у дзеркалі навпроти себе принцесу, леді чи супергероїню. Ми дорослішаємо й змінюємо вподобання, улюблених виконавців, стиль і

погляд на себе. Що я маю на увазі? Ми всі зосереджені на зовнішності. Чому? Тому що у XXI столітті покоління Z замішане на Інтернеті. Ми спілкуємося з незнайомцями телефоном і щодня дивимося на так звані «ідеали» краси. А коли ж з'явилися чіткі стандарти? У нас зароджуються страхи: дисморфобія, номофобія. А чи не головна проблема те, що не вміємо відстоювати власну точку зору, боїмося публіки – пестрофобія і соціофобія.

Кажуть, що підлітковий вік найкращий. Згодна, він найемоційніший, ми хочемо знайти себе. Знову й знову дивимося в дзеркало й бачимо не ту людину, яку хочемо. Підганяємо себе під стандарти. Але хто ж їх установив? Їх не існує!

«А може, мені стати більш грубою? Тоді всі вважатимуть, що я сильна й незламна. Усі обожнюють таких дівчат».

«А може, треба пофарбувати волосся? У той самий колір, як у моєї улюбленої співачки: вона ж усім подобається».

Якось почула вислів, який змінив мій погляд на життя:

– Тобто, як не крути, дуже важливо, як ти виглядаєш?

– Як не крути, важливо не те, як виглядаєш в очах інших. Важливо, як бачиш себе сама.

Спочатку знайди, що тобі подобається, не слідуй за ідеалами інших, тоді ти станеш успішним і щасливим у житті.

## Місто мрій



У місті мрій може статися будь-що. А взагалі, як ви його уявляєте? Може, там на кожному кроці перевернуті будинки чи шоколадний дощ? Барвисте квітчане поле з різними гойдалками. Може, там починається самостійне життя без батьків чи справа мрії?

Життя – як товста книжка: на певній сторінці певний проміжок часу, і мрії з часом теж змінюються. Діти дорослішають – і вже не хочуть ляльок чи, наприклад, побачити единорога. Але, якщо по секрету, дорослі – просто великі діти, навіть вони хочуть з'їсти цілий вагон морозива чи заховатися десь від зайвих очей.

Мабуть, у цьому місті не буде шкіл,

компаній. Там ростимуть дишовижні сади, існуватимуть великі зоопарки, акваріум й обов'язково чарівний тунель, де тебе ніколи не знайдуть.

А насправді? Мрії мріями, але багато чого можна зробити й у нашому світі. Було б бажання. Звісно, шоколадного дощу доведеться чекати довго, але справа мрії, самостійне життя. Насправді, не думаю, що це буде феєрично. Ти пам'ятаєш, коли востаннє їв «мівіну»? Так ось згадаєш.

А відпочити зможеш, коли правильно розподілиш час. Це дуже важлива й потрібна навичка. Так що вперед: виконувати мрії.

## Друг у твоєму житті

Ми завжди всміхаємося смартфону, коли отримуємо звичайне «привіт» від найдорожчої людини. Чи не так? Потім друг цікавиться твоїм самопочуттям, справами, запитає, чи взяв шарф, рукавички. Він же знає, що ти хворієш, попри те, що твердиш інше. Ця людина піклується про тебе.



А взагалі, знаєте, хто по-справжньому любить? Ні, не той, хто називає тебе «зірочкою» чи «сонечком». А той, хто не дозволить тобі ходити без того самого шарфа, проводячи додому, не захоче відпускати, може залишити всі свої справи й поставити тебе, твої проблеми в пріоритет.

Стівен Кінг колись писав, що справжня дружба схожа в сучасному світі на диво. Світ наш нагадує пустелю. Де рідко з'являється мала, рідкісна й самотня квітка справжньої дружби. Де оазис і хто двогорбий верблюд, а хто бедуїн не зрозуміло.

Знайти таку людину важко і найбільша помилка, яку робимо, коли відпускаємо таку людину. Спираючись на факти, яких навіть не існує, на закінчення школи чи університету.

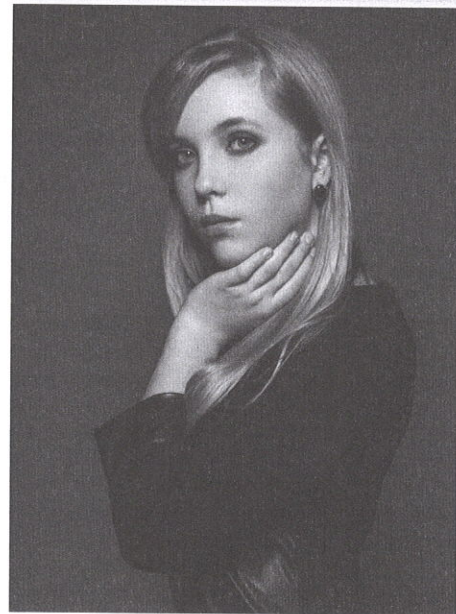
Я вже знайшла таку людину. Її ім'я Марія. Одна із головних рис в нашій дружбі – це гумор. Але якщо комусь із нас потрібна підтримка, відкладемо його на останню полицю раритетної шафи. Незвичайно те, що ми дуже різні, починаючи з уподобання томатного соку, закінчуючи рішенням проблем. Іноді це так кумедно. Є одна звичка, якої я позбавилася завдяки кращій подрузі. Яка? Розмовляти сама з собою. А взагалі, знаєте, чому люди так роблять? Тому що хочуть розповісти, поділитися, висловити почуття, але нікого немає поруч, тому й стаємо співрозмовниками самі собі.

Я часто писала Маші вночі, а вона відповідала.

Ти завжди розповідала мені потаємне. Дякую що довіряєш.

Ти завжди була потрібна мені, як і я тобі. Справжня дружба е! І хто б що не казав, а ми з тобою приклад цього!

## Єлизавета СОЛОДУН



## Пух

Мало хто задумується, на чому він спить, певна, навіть половина не цікавиться складом постільної білизни. А чи знаєте ви, як небезпечні при неправильному догляді пір'яні й пухові подушки?

Їх називають пухоїдами, мізерних, непомітних кліщів, які, незважаючи на свій розмір, можуть завдати великих проблем. Зазвичай вони мешкають у місцях скупчення пилу, у подушках, матрацах, ковдрах, килимах. Медики запевняють: кожна шоста дитина, яка хворіє на бронхіальну астму, страждає від алергії на пухоїдів. Такі супутники людини небезпечні, адже кліщ може заповзти у вухо людині. Паразити ж, у свою чергу, харчуються лусочками епідермісу, а їхні екскременти роз'їдають і отруюють людську шкіру, на що в людини швидко розвивається алергія чи захворювання. У народі називається паршею.

Саме зараз зупинись! Подивися на склад своєї постільної білизни. Бережи здоров'я!

## Осінь пише свої акварелі

Що ви відчуваєте, коли йдете осінніми вуличками? Чи звертає увагу на місто, яке стало моделлю для художниці? Паперове й крихке, проте вбирає в себе теплі відтінки осені. Хмурі дощі й шелест листя створюють музику цієї прекрасної пори року. А почуття людей змінюються за допомогою пензлика головної чарівниці. Увечері художницю запрошує прохолодний вітер на повільний танок, і з її чудової багряно-золотої сукні спадають блискітки у вигляді листочків. Вони намагаються привернути увагу паперових людей у паперовому місті.

Озирнись, відволічись від щоденної сірої рутини й подивися на пейзаж осені. «Нехай місто паперове, але спогади ж справжні» (Джон Грін, «Паперові міста»).



## Пішайді свою руку...

Лиш дай свою руку... Біжи за мною, купаючи ноги в бурштиновій росі, у тиху безхмарну ніч...

Утечемо від усього світу, деє там, на вулицях покинутих будинків, знайдемо свої тіні...

Загубимося серед власних снів, шукаючи ту ж мить...

Будемо бігти м'яким килимом торішнього листа аж до нескінченності...

Щасливі та стомлені, нарешті повіримо тій згасаючій зірочці в руках божевільної...

Віднайдемо спокій у полі диких маків, рятуючи митців із палаючими серцями...

Зустрінемо утопію в людській подобі, у печері якої заблукав слабкий залежний...

Будемо вплітати чар-зілля папороті в запашні купальські вінки, відпускаючи їх у лісове озеро...

Закружляємо в танці сріблястих метеликів біля п'яного вогнища, допоки не забракне сил...

Під звуки гітари відпустимо вбивче мінусе, тримаючи в руках м'якеньке, пухкеньке щастя...

Затанцюємо в теплій склянці зимової паморозі, ховаючи сріблястий серпанок місяця за спиною...

Спалимо старі рукописи з чистими сторінками на висоті пташиного польоту...

Наповнимо келих своїх емоцій червоним запашним вином...

Перепливемо м'ятне озеро дитинства, минаючи ароматні літні поля...

Сховаємося серед хмаринок космічного попелу на полотні чорно-білого фільму...

Пригадаємо старі таємниці, які пам'ятає лиш Прірва, бо загублені в промінні світанку...

І розбіжимося неначе незнайомці, коли на землю ляже бузкове зарево заходу сонця...

Рівно о дванадцятій годині...

Згадаєш це колись, як казку, забувши мене і свої несміливі кроки...

## Коханий друг дитинства

Коханий друже дитинства! Привіт!

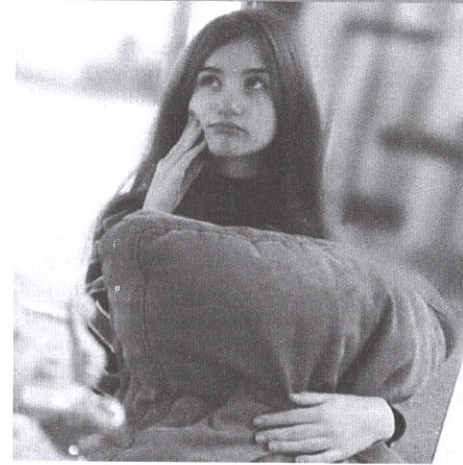
Чи пам'ятаєш теплі ночі з запахом соняшникового поля, де ми згубили свої кращі сні? Серед зірок збирали дики маки?.. У світлі ліхтарів спалили себе, щоб відродитися потім із попелу липневих вінків. Твої картини, написані медовими фарбами, увінчують мої бетонні стіни...

Під спів бузкового заходу сонця відпускаю твою несміливу руку... М'ятні сльози скапують у самісіньке озеро нашого дитинства...

Хто ми один одному? Друзі, а може, щось більше... Я не хочу покидати тебе по той бік чорно-білого екрану.

— Ти мене кохаєш?

## Анастасія САРАФАНОВА



— Так...

— Ми будемо разом?

— Ні... Допоки сонце не сховається під землю, не забувай мене... Лиш дочекайся зустрічі, коханий друже дитинства...

Наші руки роз'єдналися... Остання зустріч на тому ж перехресті, а у твоїх очах скресла довговічна крига... Усе далі й далі відстань між нами застилають трояндові чагарники. Під шум літнього дощу зникає наш час. Треба лише трішки почекаати... А поки не згасло моє сонце...

— Прощавай, коханий друже дитинства...

## Ілля БУДНІКОВ



## Кольоротвір

Виходиш на вулицю запашною весною й бачиш красу її неземну. Відчуваєш шалений запах роси та квіток, що лине до тебе сповна. Й

Ідеш жовтогарячою вулицею, поглядаючи на красу сонячного басейну, що падає на землю. Бачиш будівлі фреско-облаштовані й продовжуєш іти далі, звертаючи увагу на той парк, що так рясно висвічує своєю зеленню. Думаєш, що це все нескінченне й та весна вічна, яскрава, нескінченна... Але надходить тьма й ховає в собі ті сонячні басейни краси. А ти продовжуєш споглядати, сподіваючись на повернення.



## Валерія ПИСАРЕНКО

## Туман

Під час першого знайомства з Карпатами довелося спостерігати надзвичайно казкове явище природи – туман. Кожного ранку, коли снідали, бачили, як негура, що вкрила вершечки гір, повільно розсіювалася, даючи споглядати красу величних зелених лісів. Це природне явище завжди мене гіпнотизувало, але після карпатського пейзажу я зрозуміла, яке воно насправді. Коли ледве-ледве прозорий дим вкриває землю, зупиняєш увагу на деталях, бо помічаєш кожну дрібничку, яка до цього вважалася несуттєвою. Якщо ж пройтися вкритою млою галявиною, здається, ніби в'язнеш у молочному киселі.

А ще подобається спостерігати схід сонця: як потрохи світило встає й промінчики пронизують туман, залишаючи плями-сліди. Поволі вітерець розгонить білу пелену – і димна річка попливе-побіжить, тікаючи від доли розвіяння. Після того із зелених велетнів спадає паволока сну й ще більше фарбуються схили, перетворюючись на нагромадження смарагдів, які виблискують усіма



гранями на сонці. А мрич – то сторож, що охороняє багатство Карпат від нічних крадігів.

Туман і заспокоює, і розслабляє. Виникає бажання просто посидіти та відпочити, подихати повітрям і замислитися над чимось глибоким і вічним.







Я вважаю, що поразки дуже важливі в нашому житті. Вони готують до подолання нових перешкод та змушують обмірковувати свої дії.

По-перше, важливо мати будь-який досвід, немає значення, яким він є: гарним чи прикрим. Думаю, усі погодяться. Тому програші такі ж важливі, як і перемоги, бо дають нам розуміння помилок.

Гарним прикладом є людина, яка здолала багато проблем, це Джоан Роулінг. Жін-

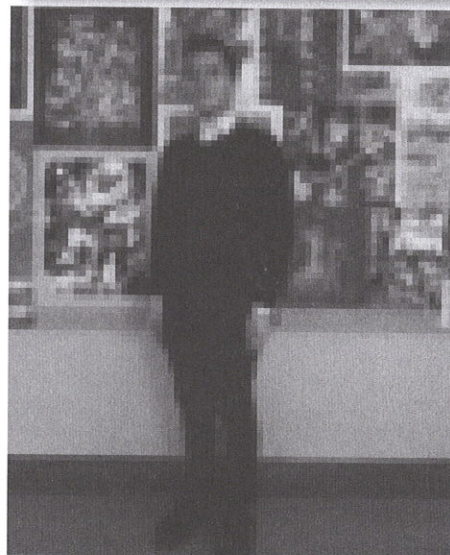
ка не змогла вступити в Оксфорд, як хотіла, а потім надрукувати першу книгу серії про Гаррі Поттера. Бігала по видавництвах, та дванадцять їй відмовили. Письмениця не склала руки та пішла до наступного, яке погодилося на кілька тисяч примірників. Це говорить про те, що не потрібно здаватися, маючи поганий попередній досвід.

По-друге, помилки спонукають критично сприймати інформацію: без обмірковування все було б марним.

Як приклад можна згадати Мартина Борулю, героя трагікомедії Івана Карпенка-Карого. Цей чоловік довго прагнув дворянства, проте ніяк не міг досягти мети. Коли через єдину помилку в написанні прізвища він спалив документи, то зрозумів, що й так «не бидло», а його син «не теля». Це сталося завдяки осмисленню помилок після поразки. А дочці Мартин дозволив вийти заміж за коханого Миколу.

Підбиваючи підсумки, можу сказати: програші дуже потрібні для становлення особистості. Вони справді загартовують і спонукають мислити.

## Олексій ЛИПЕНКО



## Ольга ВЕДМЕДЕНКО



Якби в мене спитали, який день мого життя найщасливіший, відповідь була б дивною: його немає. Чому? А тут усе просто: я насолоджуюся моментами.

Прокинутися з першими промінням сонця в січні? Виспатися? Зробити домашнє завдання? З'їсти шаурму з однокласниками? Бачити, як важливі для тебе люди усміхаються? Лежати на сеансі фільму просто неба й рахувати зірки або випускати кульки,

загадуючи бажання? Почути дзвінок телефону, узяти слухавку й дізнатися, що кращий друг зараз біля дому чекає на тебе?

А може, дощ? Глазурований сирок? Обійми з м'якою іграшкою уві сні або з приятелями в житті? Гармонія в душі чи безлад у думках? Усе, що нас оточує чи окремі події? Гарна оцінка з хімії або фізики, яких я не розумію? Кактус із кумедним ім'ям? Новий сезон серіалу? Сльози, підвіконня й світанки?

Виконане бажання? Безтурботність? Допитливість? Страх?

Щастя. Хіба це не воно?

Мені завжди здавалося, що я можу запам'ятати моменти. Але ... ці секунди, хвилини або години ніколи більше не повторяться у вашому житті. У будь-якому разі передуватимуть інші обставини. І це трохи пригнічує, але...

Навіщо згадувати щастя, коли можна його створювати? Щодня й щомиті!

## Що для мене щастя?

## Марія ПІДДУБНА



### Снігова казка

А я йду до школи. Шлях не близький, мені чимчикувати близько 30 хвилин, залишаючи відбитки чоботят на білій землі.

Виходячи на вулицю, бачу, як сусідка гуляє з песиком. Собака стрибає по білосніжному тлу, качається по ньому, як на м'якій підстилиці.

Проходжу повз великий старий ясен у нашому дворі. Самотній, лише біле простирадло прикриває його, зіграє, захищає. Зустрічаю перехожих, які чистять свої автомобілі від пухкого білого килима. Здається, це для них проблема. Бачу декілька воронів, які риють сніговий пух у пошуках їжі. А потім помічаю й kota, який готується до стрибка, аби напасти на одну із заклопотаних пташок.

М'який шар пуху лягає на землю, змушуючи голі дерева ставати ще більш темними та контрастними. Зрізаю шлях до школи та йду через парк, присипаний пухнастим шаром снігу. Він покрив буквально все. У фонтані не грає візерунками вода, він нібито заснув разом з деревами. На зиму...

А я вже дійшла. Школа не стала внятком і також опинилася під пухким шаром. Пригрілася...

Цікаво, як довго ще триватиме ця снігова казка?

## Олександр ВОЛОШИНІВСЬКИЙ



### Моє Intermezzo

Моє Intermezzo – це гра. Від тяжких проявів буденності допоможе тільки вона. І вигук: «Виходь уже! Почалося!» Ейфорія від перемоги й щастя від прогресу. Це і є моє Intermezzo.

Друзі, однокласники, кохана. Вони є невід'ємною частиною мого відпочинку від рутинної шкільної чи домашньої діяльності. А стукіт м'яча... Це окремий вид мистецтва. Відчуття сплеску сили й легкої м'якості примушує забути про проблеми де завгодно. Під час гри м'яч стає частиною мого тіла.

На гри шістка – це твоя сім'я, а м'яч – їжа. Відчуття виграного очка чи прийнятого мертвого удару надає сил. Крики вболівальників під час подачі та забитий після цього м'яч надають сил і щастя за свою «сім'ю».

Волейбол – це, безперечно, гра. Але без неї життя – не моє, а дні залишаються сірими... Тому гра у волейбол – це і є моє Intermezzo?



## Владислав МЕЛЬНИК



Весняна палітра за вікном пам'яті:  
 Інкрустація з очікувань,  
 Бузковий трепет мрії,  
 Барвінковий відтінок неба,  
 Смарагдова зелень стомленої трави.  
 Вона так давно чекала  
 На яблуновоцвітні кроки надій...  
 Світанок золотавий, як кульбабкове поле.  
 Захід сонця червоний, як кетяг калини,  
 Викритий сірим тлом ранньої весни.  
 А між ними – палітра фіалкових зізнань,  
 Землистий тягар спогадів...  
 Весна шарудить брунатним листям –  
 Докором порожніх обіцянок...  
 Шафранове сонце пірнає в аквамарин,  
 Ховається, кутається в сивий спокій.

## Ангеліна ЧЕДРИК



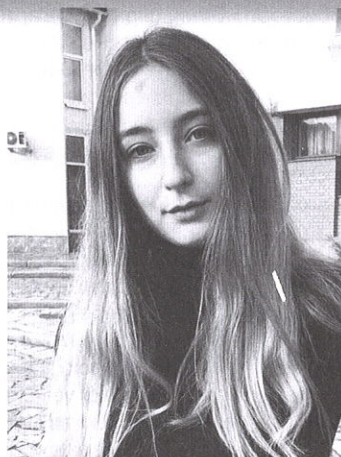
## На лавочці

Мабуть, забулися б мені твої слова,  
 якби не пісня солов'я, що лунала в унісон  
 з голосом твоїм без жодного сум'яття.  
 І плавні рухи немов спокійний океан,  
 який несе погляд твій, мов корабель,  
 що пливе в далеку гавань поривань душі.

Тож нехай лавка стане пристанню  
 наших кораблів, що не раз зустрічалися в морі,  
 маючи різні курси й вітри, що несуть нас  
 в інші країни. Сподіваюся, ще не раз з тобою  
 ми зустрінемось ось тут. На нашій,  
 щоправда забутій, лавочці зізнання – причалі  
 бід, думок та почуттів.

Після довгих, незакінчених розмов і обіцянок  
 ти зможеш припливти сюди. А тут, у вирі думок,  
 мабуть, на щастя, буду я. Щоправда, сама...  
 бо так і не повернешся ти в гавань наших мрій  
 і каяття.

## Дарія БОЙКО



## Зимівна

Зранку землю затьмарила завірюха,  
 здійнялася зачарована заметіль. Завітала  
 з заморозками забута зима. Затаївшись,  
 Зимівна зафарбувала закутки землі,  
 заморозивши зів'ялу зелень. Заполохані  
 замислом зими, звірі заготували засідки,  
 зберігають зроблений затишок. Залишають  
 заметену землю зяблики, злітаючи за заходом  
 золотої зірки. Зима зуміє збентежити.

Зачарувала Зимівна зір, забарвлення  
 землі злила зі злотом. Забрало знань зрозуміти  
 загадку золотого зілля, змішаного з завороженим  
 запахом. Змилюватися зима зовсім забула,  
 запаморочила землю заморозками. Забарилися  
 земляки зі збором запасів – зерно завжди знадобиться.  
 Здається, завзято запаслися: зможемо здолати  
 задум Зимівни.

## Марія ШРАМКО



## Боюся

### згубити кохання...

Ми танцюємо в сяйві свічок,  
 Тиха музика нас заворожує.  
 Невагомо кружля світлячок,  
 Що у ритмі немов супроводжує.

Наші душі злилися з еством,  
 У майстерності руху і танцю.  
 Кожна хвиля немов торжество,  
 Подароване ніжно коханці.

Заряджаюсь від твого тепла,  
 І без тебе світ не уваяти!  
 Я назавжди твоя лиш Мала,  
 Що боїться кохання згубити...



Вид на безсмертя



Капсули



Шлях до мети



Самозбереження



Вечірній спокій



Пастка



## За чашкою чаю з тобою

Знаєш, так хочеться забути в обіймах багряної осені. Під картатою ковдрою тонуту в сновидіннях із дев'ятої до дев'ятої, і ніхто не говорив, що вночі. Плескатися в калюжах, мовби ніхто не скаже, що вже доросла. Вишивати золотом килими й розфарбувати сірі будні аквареллю. Пливти в океані рум'яного листя між лабіринтів безлюдних багатоповерхівок. Хочеш, простягну тобі долоню й потягну вслід за мріями?

Бачиш, я та колишня подруга зими. Вона своїми гострими доньками-сніжинками ранила моє палаюче серце. Чорнильними ріками стікала донизу кров. Я кружляла у вальсі з хурделицею в найдовшу ніч на льодяному балу, а зима мені не надіслала совою навіть запрошення.

Заметіль зіткала почуття з серпантинів полярних ниток і подарувала на день народження. Під супровід оркестрів грізної снігової королеви. Якщо бажаєш, то ступай за мною в палаци спогадів. Чи то солодких, чи то гірких...

Відчуваєш, що знаєш мене вже не одну весну. Це ж я заручена з її молодшим сином. Березнем. Ми втрьох танцювали під першим яблуневим сніжно-білим цвітом і бігали по майже скреслій кризі. Пам'ятаєш? Шкода, що не вдасться відсипати час назад...

Срібна крапель дзвінками переливами сопрано співає за вікном, а ми закуті в танго в порожній від зайвих думок квартирі. Стрибай через прірву бажань до нас!

Озирнись... Розжарене сонце пульсує в такт із жовтавою кров'ю у венах. Моя юність просочена вщент ароматом літніх пожеж. У долоні тримаю маки, зірвані поспіхом коло воріт у безкрай степ. Тобі подобається щастя літньої ночі? (Доливаю гарячого чаю до склянки, щоб той не вистиг) Ми її полонені. Так і хочеться простягнути пальці до космосу й зібрати в жменьку зірки. Ти зі мною?

Не мовчи. Мрій. Згадуй пройдені сходинки, навіть якщо спіткали падіння.

А я так і залишуся у твоїх очах маленьким руденьким звірятком...

## За крок до казки

Мотор, мов живий лакей, допомагає кулісам розсунутися, а шелест полотен відбивається від цементно-бетонних стін лаштунків та вертається назад (глядач ще не повинен нічого чути!). Щілина між шарами важкої багряної тканини щосекунди

зростає – й ось уже яскраве, сліпуче світло б'є непробивно білою стіною по очах, кружляє сценою, танцюючи в пишному вальсі з розмаїтими декораціями. Схвильоване серце б'ється в грудях, дихання безпорадно тремтить, пальці плутаються в шовковій спідниці, змушуючи блукати мереживний поділ блискучою натертою підлогою. Чути тяжкий видих диригента в оркестровій ямі перед початком неповторного, незабутнього годинного виступу.

Полилася мелодія... Бавляться струни тендітної скрипки з чорно-білими клавішами старенького фортепіано-мудреця. В один момент спливають у пам'яті мізансцени, до ідеалу відточені на не одній сотні репетицій. Згадую навіки закарбований у мозку сценарій: від початку до кінця, від першого вдиху до останнього видиху. Казка живе в моєму серці!

Зібрала волю в кулак. Рішуче набрала в легені повітря. Укотре розправила поділ сукні, ледь тремтячими пальцями провела залакованими блискучими локонами зачіски. Чи так виглядаю, як уявляє мою героїню глядач? Чи правильну маску одягла цього разу? Чи вдасться прожити історію точно за сценарієм? Не зможу дізнатися, доки це зіграю цю роль...

Для глядачів минула доля секунди, а для актора – ціла вічність перед тим, як зробити крок на велику сцену.

Театр – це священний храм, де живуть історії відважних героїв та підступних злодіїв, вирують емоції лицедіїв та хвилювання глядачів.

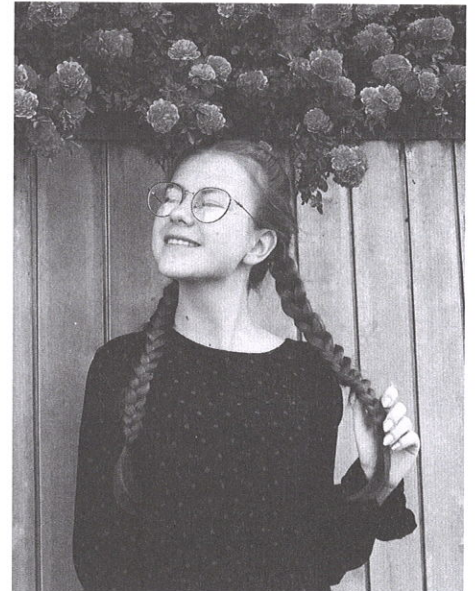
Упізнаю потрібний акорд, надягаю відповідну маску, ступаю сценою крок за кроком. Очей, що спостерігають за кожним відточеним рухом, не видно: їх затуляє блиск софітів. І подалося тіло в політ, закружляло в палкому танці героя. Хвилювання розчинилося в закулісній пітьмі: злякалося глядача й сховалося десь між костюмів у примерній.

Бо сьогодні я – актор, моє життя – гра на сцені, моя героїня та її казкова історія, на появу якої з нетерпінням чекали небайдужі серця глядачів. Закоханих, як і я. У театр.

## За дрібку часу

Я намалюю тобі на асфальті кульбабові візерунки. На парашуті перелетимо через десятки перламутрових морів, долаючи шторми, і приземлимось десь біля фіалкових хмар. Там, де сонце пахне згорілим ще вчора гадючим болем.

## Євгенія СИМОНОВА



Розірву сталеві дроти клітки, де ув'язнені не один рік медові емоції. Переріжу стрічку минулого навпіл, беручи лише найкраще. Тягар залишу позаду. Навіщо ускладнювати життя?

На паперовому літачку здійснимо навколосвітню подорож за лічені години. Звисока краще вдасться розгледіти ляльковий світ. Доці нам ні до чого, повір. Небо ще встигне поплакати. Папір не розмокне й під тоннами злив.

Стривай, ти забув сонячні фарби під квартиркою в моєму домі. У покинутій привиди печері з розжарених думок і палаючих очей на стінах. Ніколи не любила відчувати холод у серці. Але покидала тебе знов і знов...

Тут, на обрії між добром і злом, щастям і стражданням, білим і чорним, я нарешті знайшла ключик від мозку. Ти відімкнув заржавілий замок, тишком-нишком прокрався в мій розум, залишивши дверцята відчиненими. Нехай гуляє протяг – це на краще.

Перероджена у світі мертвих думок, здійнялася над коліньми сірих гномів. Перемолотила майбутній час. Зарила дрібку в яму під ногами дев'ятої музи. Усе вдасться виправити, головне – прорахувати гру на кілька кроків вперед. Цієї тактики ти мене навчив, самотній дзвоне в порожній кімнаті.



## Нас вітає Подтава-1 і «Перевесло»

Тетяна БАЛАГУРА,  
Герой України, почесний професор МАЛіЖу

Найщиріші вітання з Полтавського краю надсилаємо крилатими метафорами улюбленому журналу «Країна талантів». Бажаємо творчих пошуків і знахідок, натхненних авторів і креативних редакторів, надзвичайних художників та фотоаматорів. Тримаймо руку на пульсі краю рідного й планети блакитної. Зазираймо в очі добрим людям і розказуймо світові про неповторність. Хай хвилі радості й творчості додають нам сил і бажання множити красу, любов, добро під корогвами миру й щастя.